

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/87/2019
Identifikačné číslo spisu: 4018200386
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4018200386.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudkýň JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Z. M., nar. XX.XX.XXXX, M., právne zastúpený: BARKOCI law firm,s.r.o., advokátska kancelária, Námestie slobody 28, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100533277/2018 zo dňa 12. marca 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/97/2018-167 zo dňa 26. júna 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/97/2018-167 zo dňa 26. júna 2019 z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11S/97/2018-167 zo dňa 26. júna 2019 podľa § 190 v spojení s § 140 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100533277/2018 zo dňa 12.03.2018, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej aj len „správca dane“) č. 102519765/2017 zo dňa 06.12.2017 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým správca dane žalobcovi vyrubil za zdaňovacie obdobie jún 2014 rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 3 250,- euro, (daň vyrubená v daňovom priznaní doručenom dňa 08. 07. 2014 v sume 82,30,- euro, daň zistená správcom dane v sume 3 332,30,- euro, rozdiel v sume 3 250,- euro).

2. Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr č. 20140602 zo dňa 06.06. 2014 v sume 6 300,- euro, č. 20140604 zo dňa 13.06. 2014 v sume 6 600,- euro, č. 20140605 zo dňa 20.06. 2014 v sume 6 600,- euro, od dodávateľa IP - ECONOMIC s.r.o. za dodanie služby (stavebné práce).

3. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že v zmysle § 140 SSP poukázal na svoj predchádzajúci rozsudok vo veci vedenej pod sp. zn. 11S/90/2018-144 zo dňa 17. 04. 2019 (zdaňovacie obdobie september 2014), keďže v tej právnej veci vystupovali rovnakí účastníci konania a jej predmetom bolo taktiež preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného a jemu predchádzajúcich rozhodnutí a postupov prvostupňového správneho orgánu týkajúcich sa daňovej kontroly dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2014, dane z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roku 2014 a dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január 2014 až december 2014, ktorá sa začala dňa 29. 06. 2016. Krajský súd uviedol, že žalobca v tomto konaní uviedol rovnaké žalobné námietky ako v konaní vedenom pod sp. zn. 11S/90/2018, zo strany žalovaného bolo podané obsahom rovnaké vyjadrenie, pričom sa jedná o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorého podkladom pre vydanie rozhodnutia boli výsledky totožnej daňovej kontroly a rozdiel spočíval len v skutočnosti, že ide o iné zdaňovacie obdobie (september 2014) a inú sumu rozdielu dane z pridanej hodnoty. V nadväznosti na uvedené sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil s právnym posúdením uvedeným v rozsudku č. k. 11S/90/2018-144 zo dňa 17. 04. 2019 a pokladal ho za plne aplikovateľný na prejednávajúcu vec týkajúcu sa zdaňovacieho obdobia august 2014 a dodávateľa IP - ECONOMIC s.r.o. Preto, odvolávajúc sa na vyššie uvedený rozsudok a jeho odôvodnenie, podanú žalobu zamietol, keď rozhodnutie a postup žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu považoval za plne súladný so zákonom.

4. Žalobca ako sťažovateľ podal v zastúpení advokátskou kanceláriou včas kasačnú sťažnosť a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Sťažovateľ poukázal na to, že konajúci súd v odôvodnení rozsudku s poukazom na § 140 SSP poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/90/2018-144 a keďže dôvody pre ktoré došlo k zamietnutiu žaloby boli totožné s dôvodmi uvedenými v tomto konaní, krajský súd tieto dôvody pre nadbytočnosť a hospodárnosť nezopakoval. Sťažovateľ tieto dôvody ozrejmil vo svojej kasačnej sťažnosti a uviedol, že krajský súd obdobný záver ustálil pri spoločnosti moldowa,s.r.o., ako dodávateľa pre sťažovateľa ako odberateľa. Namietal, že splnil všetky podmienky stanovené zákonom na odpočítanie dane z pridanej hodnoty pri dodaní stavebných prác spoločnosťou IP-ECONOMIC, s.r.o., ako dodávateľom a, že krajský súd pri rozhodovaní nebral do úvahy vyjadrenia svedkov, konateľov jednotlivých spoločností ako aj vyjadrenia splnomocneného zástupcu žalobcu. Podľa sťažovateľa sa krajský súd nevysporiadal s uvedenou otázkou, uviedol, že nespochybňuje vykonanie prác, ale spochybňuje vykonanie práv spoločnosťou IP-ECONOMIC s.r.o. Sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2010 zo dňa 19.08.2010 vo vzťahu k otázke dôkazného bremena. Ďalej poukázal na rozsudky Súdneho dvora EÚ napr. v spojených veciach Optigen Ltd. (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd. (C-353/03), Bond House Ltd (C-484/03), Bonik (C-285/11). Podľa sťažovateľa sa oprávnené dovoláva aplikácie vyššie citovanej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Súdneho dvora EÚ, pretože žalovaný v zmysle tejto judikatúry nepreukázal, že sťažovateľ mal alebo mal mať vedomosť o prípadných podvodných konaniach v rámci preverovaného obchodného reťazca, a už vôbec nepreukázal, že sťažovateľ by bol priamym úmyselným účastníkom takýchto potencionálnych podvodných konaní a v takomto prípade sa citovaná judikatúra celkom jasne vyjadruje v tom zmysle, že za danej situácie nemôže byť sťažovateľ sankcionovaný. Ďalej sťažovateľ s poukazom na § 24 daňového poriadku namietal, že toto nepredstavuje absolútne dôkazné bremeno daňových subjektov, ale len vymedzuje rozsah ich dôkaznej povinnosti. Podľa sťažovateľa mal preukázať len to, že stavebné práce boli dodané spoločnosti DYNAMIK CONSTRUCTION a že tieto stavebné práce boli žalobcovi dodané od spoločnosti IP ECONOMIC, s.r.o., pričom žalovaný ani krajský súd tieto skutočnosti nespochybnili. Sťažovateľ ďalej namietal, že mu nemôže byť na vrub pričítaná skutočnosť, že u jeho dodávateľa došlo ku skutočnosti, ktorá ovplyvnila jej riadny chod prípadne, že jeho dodávateľ riadne neregistroval svojich zamestnancov alebo dodávateľov. Uviedol, že predložil všetky jemu dostupné dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia, ktorými musel a reálne mohol disponovať, a tým splnil svoju dôkaznú povinnosť podľa § 24 daňového poriadku. K tomu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky sp. zn. 5 Sžf/49/2010 zo dňa 30.06.2011.

5. Sťažovateľ namietal, že skutočnosť, že niektorý subjekt v dodávateľskom reťazci nedodrжал svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov upravujúcich daň z pridanej hodnoty nemá teda vplyv na právo platiteľa dane odpočítať daň z pridanej hodnoty zaplatenú na vstupe. Uvedené platí za predpokladu, že platiteľ dane nedisponoval informáciou, ktorá by ho oprávňovala predpokladať vznik alebo existenciu nezákonnosti na strane vystaviteľa faktúry. K tomu poukázal na závery judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. spojené veci C-80/11 a C 142/11 Mahagében a Dávid). Namietal nedostatočné odôvodnenie a poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. US 403/03, v zmysle ktorého je povinnosťou súdu vysvetliť svoje úvahy v prípade, že rozhodnutie nevyplýva priamo zo zákonného textu. Sťažovateľ ďalej argumentoval poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zabezpečuje ochranu osôb pred negatívnou činnosťou štátu a princípom právnej istoty. V tejto súvislosti namietal, že ak teda daňový subjekt splní všetky predpoklady vyžadované právnymi predpismi na uplatnenie práva odpočítať daň z pridanej hodnoty na vstupe, následný postup správcu dane, ktorým daňovému subjektu zamietne uplatnený nárok, nie je v súlade s legitímnou predvídateľnosťou postupu orgánov verejnej moci. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. I.ÚS 241/07 a PL. ÚS 29/95, ako aj na čl. 13 ods. 4 Ústavy SR upravujúci potrebu rešpektovania princípu zákonnosti a princípu proporcionality.

6. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju zamietol podľa § 461 SSP v spojení s § 464 ods. 2 SSP.

8. Podľa § 140 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, vo veciach toho istého žalobcu a totožného predmetu konania, ktoré už boli predmetom konania pred správnym súdom, v odôvodnení každého ďalšieho rozsudku správny súd poukáže už len na totožný rozsudok, prípadne stručne zopakuje jeho dôvody.

9. Podľa § 464 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

10. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 100533277/2018 zo dňa 12.03.2018, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 102519765/2017 zo dňa 06.12.2017, ktorým správca dane žalobcovi vyrubil za zdaňovacie obdobie jún 2014 rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 3 250,- euro.

11. Kasačný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už opakovane riešil spor týkajúci sa rovnakých účastníkov konania, rovnakého predmetu konania, ktorým bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného a jemu predchádzajúcich rozhodnutí a postupov správcu dane týkajúcich sa daňovej kontroly dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2014, dane z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roku 2014 a dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január 2014 až december 2014, ktorá sa začala dňa 29. 06. 2016. Išlo o konania, v ktorých krajský súd zamietol správne žaloby žalobcu najmä z dôvodu, že neunesením dôkazného bremena zo strany žalobcu, sa pochybnosti o reálnosti dodania služieb (stavebných prác) žalobcovi zo strany žalobcom deklarovaných dodávateľov na faktúre, stali relevantným dôvodom pre neuznanie nároku žalobcu na vrátenie fakturovanej dane z pridanej hodnoty a to z dôvodu nespĺnenia zákonných podmienok na odpočet podľa

§ 19, § 49 a § 51 zákona č. 222/2004 Z. z., ktoré viažu priznanie nároku na odpočítanie DPH na vznik daňovej povinnosti u deklarovaného dodávateľa, čo však v prejednávanych veciach v rozhodných resp. kontrolovaných zdaňovacích obdobiach ani po vykonanom dokazovaní finančnými orgánmi, nebolo jednoznačne preukázané.

12. V prejednávanej veci je predmetom kasačného konania takmer totožný skutkový a právny stav, rozdiel je v zásade len v označení mesiaca zdaňovacieho obdobia, ktorý bol predmetom konaní kasačného súdu a ním vydaných rozsudkov sp. zn. 4Sžfk/57/2019 zo dňa 01.12.2020 (zdaňovacie obdobie za december 2014), sp. zn. 4Sžfk/58/2019 zo dňa 01.12.2020 (zdaňovacie obdobie za január 2014), sp. zn. 5Sžfk/56/2019 zo dňa 25.03.2021 (zdaňovacie obdobie za september 2014), sp. zn. 5Sžfk/58/2019 zo dňa 25.03.2021 (zdaňovacie obdobie za február 2014) a sp. zn. 8Sžfk/66/2019 zo dňa 30.03.2021 (zdaňovacie obdobie za november 2014). Kasačný súd sa s odôvodneniami týchto rozsudkov v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 464 ods. 2 SSP už ďalšie dôvody neuvádza.

13. O trovách kasačného konania kasačný súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

14. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.